

Åsa Hellberg

Volgende keer bij jou!

ISBN 978-90-225-7212-2
ISBN 978-94-023-0263-9 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *En liten värld*
Vertaling: Lammie Post-Oostenbrink
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara
Omslagbeeld: GoodMood Photo
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Åsa Hellberg in agreement with Grand Agency
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Waarom Elsa besloot juist op dat tijdstip bij het kruispunt vlak voor het Centraal Station in Stockholm te gaan wachten, wist ze achteraf niet, maar ze wist heel goed waarom ze achter die blondine aan liep, die met een weekendtas in haar hand voorbijsnelde.

Ze was nu zeventig en als ze ooit meer van de wereld wilde zien dan Farsta, moest ze zelf iets ondernemen. Gewoon de derde persoon volgen die het zebrapad overstak, leek haar een briljant idee.

In haar eentje had ze het nooit aangedurfd.

Toen de vrouw op de trein naar het vliegveld afrende, ging Elsa's hart zo tekeer dat haar benen ervan trilden.

Stel je voor dat ze deze keer wél naar het buitenland ging.

Isabella's ideale morgen bestond uit een uitgebreid ontbijt met de krant en de radio op 1; op hoge hakken naar metrostation Odenplan rennen kwam niet op het lijstje voor. Ze vloekte hardop toen ze zag dat de metro al klaarstond. Zonder aarzelen trok ze haar schoenen uit en sprintte eropaf.

Hijgend plofte ze in de metro op een van de banken neer. De man naast haar keek haar geamuseerd aan. Isabella wierp hem een woedende blik toe en boog toen voorover om haar schoenen weer aan te trekken. Ze moest de trein naar het vliegveld halen. Dat was belangrijker dan schone voeten. En starende kerels.

'Geen goed begin vandaag?' vroeg hij.

'Nee,' antwoordde Isabella kortaf. Ze had geen zin in een praatje en zette haar zonnebril op; niet dat het nodig was, maar zo hield ze onbekenden op afstand.

Vier minuten later was ze op het Centraal Station. Ze had zo'n haast dat ze naar de verkeerde uitgang liep en uitkwam op het kruispunt tussen Klara Vattugränd en Vasagaten. Ze was van plan geweest ondergronds rechtstreeks naar de treinen te lopen om de trein naar Arlanda te pakken. Nu moest ze via een omweg en dat kostte tijd. Vloekend en tierend zette ze het weer op een lopen.

Voor het eerst die ochtend had Isabella geluk; de trein was nog niet vertrokken. Zodra ze binnen op de comfortabele bank ging zitten, was haar ergernis verdwenen. Het kon haar geen bal schelen dat ze zweette als een otter. Of het kwam door het geren of door de opvliegers waar ze tegenwoordig last van had, interesseerde haar ook niet. Ze moest het vliegtuig naar Londen halen.

Sam liet zijn krant zakken. De blonde vrouw was beeldschoon, zag hij toen ze heel even haar zonnebril op haar voorhoofd zette. Hij bleef een tijdje naar haar zitten kijken en las toen weer verder in zijn krant. Dat ze mooi was, betekende niet dat ze ook aardig was, eerder het tegenovergestelde. Hij hield het erbij om vrouwen van een afstandje te bewonderen. Verder was Sam niet van plan te gaan. Hij peinsde er niet over om oogcontact te zoeken. Voorkomen was beter dan genezen.

Op Arlanda Airport deed hij rustig aan. Hij had nog een uur voor zijn vlucht naar New York vertrok; tijd genoeg om onder het genot van een kop koffie verder de krant door te spitten.

Hij had nog niet besloten of hij een appartement zou kopen. Het zou anders zijn geweest als hij in Zweden nog familie had gehad, maar hij had niemand meer. En toch voelde hij zich vreemd genoeg tot het land aangetrokken, hoewel Stockholm buiten de zomermaanden nu niet bijster aantrekkelijk was.

Hij overwoog een appartement te kopen, want zijn zoon Alexander wilde een half jaar in Stockholm gaan studeren om de taal goed onder de knie te krijgen. Toen Alex klein was, hadden Sam en zijn zoon onder elkaar een eigen soort Zweeds gesproken dat in de verste verte niet op echt Zweeds leek. Sam grinnikte terwijl hij de papieren van de makelaar doornam. Hij kon zelf wel een taal cursus gebruiken. Zijn moeder had na jaren in Amerika te hebben gewoond het Zweeds en het Engels steeds door elkaar gehaald en na de geboorte van Alexander sprak ze helemaal geen Zweeds meer.

Binnenkort moest hij de knoop doorhakken. Over een maand zou Alexander beginnen en als Sam tegen die tijd nog geen appartement had gekocht, zou hij iets voor zijn zoon moeten huren.

Isabella keek bewust niet naar de tijdschriftenrekken. De roddelpers had haar ex-man weer eens uitgebreid op de cover gezet. Het interesseerde haar niet dat hij alweer een jonge meid van in de twintig aan de haak had geslagen. Ze wilde niets met die ellende te maken hebben.

De roddels tijdens hun huwelijk waren voor haar heel vernederend geweest. Achteraf gezien begreep ze niet hoe ze het zo lang met hem had uitgehouden. Hoewel die roddels maar voor een piepklein deel waren, was dat al walgelijk genoeg. Daarom was ze, eindelijk, na vijftien jaar, van

hem gescheiden, al hield ze nog steeds van hem. Hij veranderde toch niet, het maakte niet uit hoeveel liefde ze in hun relatie stak.

De vrouw in de taxfreewinkel glimlachte naar Isabella toen ze haar boardingpass aanpakte.

‘Ik weet wie u bent,’ fluisterde ze. ‘Eeuwig zonde dat u al zo jong aan de kant bent gezet.’

Isabella glimlachte terug. De meeste mensen herkenden haar niet meer, dus zo’n opmerking gaf haar een goed gevoel. Dertig jaar geleden was dat anders geweest. De enige film waar ze in meespeelde, werd zo’n succes dat ze nergens meer kon komen zonder te worden herkend.

‘Dank u, maar ik vind het zelf niet erg, hoor,’ fluisterde Isabella met een knipoog. Ze deed haar boardingpass en de fles parfum in haar tas. Ze meende wat ze zei. Ze hield niet van een leven in de schijnwerpers, dat wist ze al voor de film in première ging. En na alle interviews die ze moest geven, had ze het zeker geweten. Het was niets voor haar.

Haar gezicht had de voorpagina’s van alle kranten gesierd en dat had ze verschrikkelijk gevonden.

Isabella schudde haar hoofd om de beelden te verjagen. Een verlegen jonge vrouw hoorde niet thuis op het filmdoek, maar wist zij veel toen ze twintig was. Haar ouders waren niet in haar geïnteresseerd, die hadden het te druk met elkaar. Van hen hoefde ze geen steun te verwachten. Dus toen Herman haar ten huwelijk vroeg, zei ze direct ja. Herman was dol op de schijnwerpers en in zijn schaduw had ze zich gek genoeg veilig gevoeld.

Toen Isabella Håkebackens ogen tussen gate 1 en 2 die van Samuel Duncan ontmoetten, lieten hun blikken elkaar niet meer los. Isabella bleef als verlamd staan. Pas toen iemand tegen haar aan liep en zich verontschuldigde, kwam ze bij haar positieven en haastte ze zich verder naar de gate.

Wat was dat nou? Had ze zich tot hem aangetrokken gevoeld?

Toe maar. Er zat nog leven in het oude lijk.

‘Stoel 3A, prettige vlucht,’ zei de grondstewardess met een glimlach.

Isabella, die zich nogal vrolijk voelde door alle opwinding, lachte terug.

‘Hartelijk bedankt,’ zei ze alsof ze haar ticket gratis had gekregen. Dat

was absoluut niet zo. Ze hoopte dat de reis de moeite waard was. Als het haar lukte haar bedrijf te verkopen, kon ze op haar tweeënvijftigste met pensioen.

3

Over veel dingen had Elsa niet nagedacht. Hoe ze aan een vliegticket moest komen bijvoorbeeld. De vliegtuigen zaten vast allemaal vol. Dus alleen met veel mazzel zou ze dezelfde vlucht kunnen nemen als de blonde vrouw die ze tot reisvriendin had gekozen. Misschien kon Elsa haar beter haar reisleidster noemen.

Ze was op het kruispunt voor het Centraal Station al drie keer eerder achter iemand aan gelopen. Maar iedere keer was haar plan mislukt, omdat die mensen gewoon naar hun werk gingen in plaats van op vakantie, en ze was dan ook drie keer teleurgesteld weer naar huis gegaan. Deze keer had ze het gevoel gehad dat ze de juiste persoon had uitgekozen.

‘Waar gaat u naartoe?’ had Elsa in de trein aan de blonde vrouw gevraagd. Ze had een grote donkere zonnebril op, dus Elsa kon haar ogen niet zien, maar ze leek erg gestrest.

‘Naar Londen. En u?’ vroeg de vrouw met een glimlach.

‘Ik vlieg ook naar Londen. Hoe laat vertrekt u?’ antwoordde Elsa.

‘Kwart over twaalf.’

‘Da’s toevallig, dan zitten we in hetzelfde vliegtuig,’ zei Elsa. Haar hart klopte in haar keel en ze duimde dat er nog plaatsen vrij waren in dat vliegtuig naar Londen. Als ze nou nog maar tijd genoeg had om een ticket te kopen.

In 1975 was ze voor het laatst in een vliegtuig gestapt voor een vakantie naar Mallorca. Eigenlijk wist ze niet waarom ze daarna nooit meer had gevlogen. Lennart en zij hadden immers geld genoeg. En toen hij stierf, hield

ze iedere maand helemaal veel over. Ze had het huis verkocht en was naar een klein appartement in de buurt verhuisd. Nu hoefde ze zich helemaal geen zorgen meer te maken om geld. Toch durfde ze haar dagelijkse routine niet los te laten. Alsof ze op die manier de herinnering aan Lennart levend kon houden. Dus deelde ze haar dag in zoals zij het samen altijd hadden gedaan: voor het ontbijt een boterham met ham en een kopje thee. Een wandeling door het centrum van Farsta. Om elf uur een kopje koffie met een koekje, liefst een kaneelkoekje. Om één uur lunchen en daarna een middagslaapje van precies anderhalf uur. Vervolgens een beetje rommelen in de tuin als het mooi weer was, en anders een spelletje kaart of muziek luisteren.

‘Weet je dat je eigenlijk je eigen leven hebt opgegeven om Lennart te verzorgen?’ had haar vriendin Siri ooit eens gevraagd. De vraag had Elsa verbaasd. Haar man was weliswaar twintig jaar ouder geweest, maar verzorgen? Nee, ze had van hem gehouden. Heel veel van hem gehouden. Natuurlijk had ze als jonge vrouw een andere keuze kunnen maken, maar ze had voor haar echtgenoot gekozen. Met hem wilde ze haar leven delen.

‘En seks, hoe zat het daarmee? Had je dat ook opgegeven?’ had Siri gevraagd. Ze deed net of ze Elsa’s woedende blik niet zag. ‘Of had je hulp-troepen in je nachtkastje liggen?’ ging ze met een knipoog verder.

‘Dat ga ik jou niet vertellen. Ander onderwerp. Wil je een stukje notentaart?’ vroeg Elsa. Siri’s onbeschofte vragen en opmerkingen stoorden haar.

Ze bewonderde vrouwen die zich, als ze weduwe waren geworden, direct weer in het sociale leven stortten. Sommigen hertrouwden zelfs. Elsa dacht niet dat ze dat zelf ooit zou doen, ze kon zich er gewoon niets bij voorstellen. Ze hield bijvoorbeeld niet van bloot, dat had ze nooit gedaan. Lennart had er geen probleem mee gehad dat ze zich nooit op klaarlichte dag wilde uitkleden. Hij vond het prima dat ze het deden met de lampen uit en een deken over hen heen. En zelfs dan lette Elsa goed op dat alles bedekt bleef.

Af en toe gebeurde het dat ze zichzelf naakt zag in de grote spiegel die aan de muur achter de slaapkamerdeur hing, en dan kon ze het niet laten haar lichaam te bestuderen. Soms vond ze dat ze er eigenlijk best goed uitzag. Ze vroeg zich vaak af waar haar preutse gedrag vandaan kwam. Waarschijnlijk had ze het van haar moeder overgenomen. Die liep niet eens in

blouses met korte mouwen en over bloot werd thuis al helemaal niet gepraat.

Toen Elsa de twintig jaar oudere Lennart tegenkwam, kreeg ze meteen meer zelfvertrouwen. Hij interesseerde zich voor wat ze zei en had weinig aandacht voor haar lichaam. Elsa vond het prettig dat hij haar verlegenheid accepteerde; meer verlangde ze niet van hem. Op haar eenentwintigste had ze zich voorgenomen deze man nooit meer te laten gaan en die belofte had ze gehouden.

‘Koffie of thee?’ De stewardess glimlachte vriendelijk. ‘Koffie graag,’ antwoordde Elsa. Ze legde de krant op de lege stoel naast zich. Ze kon haar reisvriendin niet zien, die zat aan de andere kant van het gordijn in de businessclass. Elsa maakte zich een beetje ongerust dat ze haar op het vliegveld uit het oog zou verliezen. Wat zou ze dan moeten doen? Ze wist het niet.

Eén keer eerder was Elsa in Engeland geweest. In 1978. Toen waren Lennart en zij met de boot van Göteborg naar Newcastle gevaren en van daaruit met de bus naar Londen gereisd. Ze waren op Piccadilly Circus geweest, naar Madame Tussauds en hadden door Hyde Park geslenterd. Voor het park stond een rij kraampjes. Het was een soort rommelmarkt en Lennart vond dat ze een sneeuwbol als souvenir moesten kopen. Die stond sindsdien op de plank in de keuken. Elsa had alles uit hun huis zo meegenomen naar het appartement. Daar had ze de spullen op hun vertrouwde plek neergezet.

‘Grenen meubels zijn zó jaren zeventig, schat,’ zei Siri. ‘Schat’ was haar stopwoordje sinds ze een week in New York was geweest, maar Elsa deed of ze het niet hoorde. De planken in haar keuken waren misschien niet zo hip, maar dat kon Elsa niet schelen. Ze vond het prettig dat alles eruitzag zoals ze gewend was, dan voelde ze zich thuis. Toch moest er iets in haar leven veranderen, want als het tot haar dood zo door zou gaan, werd ze gil-lend gek.

Als meisje had ze er vaak van gedroomd de wijde wereld in te trekken. Gewoon gaan, zonder zich schuldig te voelen dat ze haar vader en moeder in de steek liet. Ze had nooit de eerste stap durven zetten. Zoiets deed je gewoon niet, in ieder geval niet in haar familie. Die wereldreis had ze nooit gemaakt, maar ze was er wel van blijven dromen. Vooral van India. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het eerst een Bollywoodfilm had ge-

zien, maar ze wist nog wel dat ze alleen was geweest. Lennart interesseerde zich niet voor dat soort dingen. ‘Moet je dat nu echt kijken?’ kon hij vragen, en dan zette Elsa de videorecorder uit. Ze had Lennart nooit over haar droomreis verteld. Hij had het vast onzin gevonden.

Nu hoefde ze aan niemand meer verantwoording af te leggen. Ze had de stap gewaagd. Eindelijk had ze het gedaan en dat vond ze erg dapper van zichzelf. Als dit avontuur in de soep liep, kon ze altijd terug naar haar flatje met al die prulletjes. Als het in Londen goed ging, zou ze het nog eens proberen.

Op Heathrow was het één grote chaos en Elsa realiseerde zich geschrokken dat ze haar ‘reisleidster’ niet kon vinden. Ze werd van hot naar haar geduwd en alleen doordat ze met de grote stroom werd meegevoerd, wist ze langs de controles en bij de bagageafgifte te komen. Lennarts roodgeruite, bijna nieuwe koffer kwam als een van de laatste naar boven. Elsa had tijdens het wachten wanhopig naar de blondine gezocht. Wat moest ze nu doen? Een vliegticket voor de eerste de beste vlucht naar Stockholm kopen of alleen de grote stad in gaan? Bang en verward liep ze naar de uitgang. Waarom was ze in vredesnaam zomaar in haar eentje naar Londen afgereisd? Hoe haalde ze het zich in haar hoofd?

‘Jij ziet eruit alsof je verdwaald bent, kan ik je misschien helpen?’

Elsa schrok. Had die man het tegen haar? Ze keek hem aan en een paar donkere, vriendelijke ogen keken terug. Ze waren even lang. Even tener ook. Om een of andere reden gaf haar dat een vertrouwd gevoel.

‘Heel graag. Ik ben alleen bang dat ik mijn reisgenote ben kwijtgeraakt,’ antwoordde ze. Ze deed haar best om niet in huilen uit te barsten. ‘En nu weet ik niet goed waar ik heen moet. Zij had ons reisschema.’

‘Wat vervelend. Weet je ook naar welk hotel je moest?’

Elsa knikte. Ze herinnerde zich nog in welk hotel Lennart en zij hadden gelogeerd en daarom antwoordde ze ‘The Morgan Hotel’, zonder te weten of het nog bestond.

‘Een gezellig hotel, ik denk dat ik wel weet waar het ligt. Wil je met de trein, de ondergrondse of de taxi of durf je bij mij in de auto te stappen? Ik moet toch die kant op.’ Hij glimlachte vriendelijk, alsof hij wilde laten zien dat hij volstrekt ongevaarlijk was.

Toen kon ze natuurlijk niet weigeren. En één nacht kon ook geen

kwaad. Ze kon de volgende ochtend terugvliegen. Nu ze die knoop had doorgehakt, voelde ze zich meteen al wat beter.

Zomaar meeliften met een vreemde man met een tulband en donkere ogen? Waarom niet? Als ze dapper genoeg was om in haar eentje in een hotel te gaan slapen, kon ze het lot net zo goed nog een keer tarten.

‘Dank je, dat is erg aardig,’ zei ze met een glimlach en deze keer meende ze het. ‘Ik ben hier in geen jaren geweest en ik vind het allemaal nogal overweldigend.’

Het was een aardige, beleefde man. Ik heb wel geluk, dacht Elsa toen de man haar voor het hotel afzette. Hij heette Bernhard. Onderweg had hij verteld dat hij in Londen woonde en een eigen bedrijfje had, dat hij elk jaar naar zijn familie in India reisde, waar hij dan een half jaar bleef. Hij had net zijn zuster naar Heathrow gebracht, toen hij, zoals hij zei, tegen Elsa aan liep.

Elsa vertelde op haar beurt dat ze al sinds haar zestiende droomde van een reis naar zijn land, om de plaatsen te bezoeken waar haar lievelingsfilms zich afspeelden. En vervolgens vertelde ze dat ze onlangs weduwe was geworden. Dat ‘onlangs’ was niet helemaal waar, maar zo voelde het wel.

Het gesprek verliep zo gemakkelijk dat ze helemaal vergat dat ze Engels praatten.

‘Heel erg bedankt,’ zei Elsa uiteindelijk. Ze gaf hem een stukje papier. ‘Als je ooit in Zweden bent, kun je me gerust bellen.’

‘Elsa Johansson,’ las Bernhard hardop voor. Hij lachte. ‘Als ik jouw telefoonnummer krijg, zal ik je het mijne ook geven,’ zei hij met een knip-oog. Hij gaf haar zijn visitekaartje. ‘Als je nog eens in Londen bent, wil ik graag wat met je afspreken.’

Londen was Isabella's lievelingsstad en ze zou er graag willen wonen. Als ze haar bedrijf verkocht, kon die droom eindelijk in vervulling gaan.

Ze wilde al heel lang uit Zweden weg om ergens anders opnieuw te beginnen, maar er was altijd iets tussen gekomen. Haar huwelijk bijvoorbeeld. Of beter gezegd: het werk van haar ex-man voor het Koninklijk Theater. Haar eigen werk was nooit belangrijk geweest, in ieder geval niet in vergelijking met dat van hem. Het was duidelijk wat er in hun leven op de eerste plaats kwam, maar ze verweet hem niets. Ze had veel eerder een punt achter het huwelijk moeten zetten, ze waren te verschillend geweest. Eigenlijk waren ze alleen op seksueel gebied volledig aan elkaar gewaagd.

Na de scheiding was hij nog vijf jaar haar minnaar gebleven, maar ook daar had ze een eind aan gemaakt. Hij was getrouwd met een van de vrouwen met wie hij Isabella had bedrogen, en Isabella merkte dat ze terugviel in haar oude patroon. Het leven van een minnares was minder spetterend en vrijblijvend dan ze zich had voorgesteld, vooral als je minnaar je egoïstische ex-man was. Haar ideale man was alles wat haar ex niet was en de afgelopen drie jaar had ze daarom zichzelf bevredigd.

Terwijl ze de badkuip op haar hotelkamer liet vollopen, dacht ze terug aan de man op het vliegveld. Ze had zich tot hem aangetrokken gevoeld. Dat was niet zo vreemd, want hij was absoluut haar type. Het was een aantrekkelijke man, maar een relatie zou vast op een grote ramp zijn uitgelopen. Isabella had na veel vallen en opstaan haar lesje geleerd; mannen en zij waren geen goede combinatie. Ze wist dat hij er na een paar dagen ach-

ter zou komen dat ze meer bagage met zich meedroeg dan hij had verwacht.

Isabella voelde zich prima alleen. Ze was al jaren in therapie en kon heel goed uitleggen waarom ze mannen verjoeg voordat zij haar in de steek lieten, maar dat gewoontegedrag was toch te lastig af te leren. Haar therapeut noemde haar een provocateur. Het kwam door haar jeugd, door haar geweldige vader en een moeder die alleen oog had voor hem. Een tweeenheid waarin geen plaats was voor de dochter. Isabella vond het flauwekul. Het sloeg nergens op om de schuld bij haar ouders te leggen. Ze was een volwassen vrouw die zich niet liet vangen, meer niet.

Toen ze in het bad stapte, prees ze zichzelf dat ze toch iets gevoeld had toen ze die man tegenkwam op Arlanda Airport. Ze had bijna zin om haar therapeut te bellen om het te vertellen.

Nordic Sea Cosmetics stond eigenlijk niet te koop. In ieder geval niet officieel. Isabella had het kleine bedrijf zelf opgebouwd en pas nu, na tien jaar, begon ze winst te maken.

Ze had al snel begrepen dat vrouwen het belangrijk vonden dat make-up natuurlijke ingrediënten bevatte. In het begin had ze zich op een paar producten geconcentreerd. Een breder assortiment kwam later wel. Haar 'zeemascara' was een hit geworden, toen Meryl Streep in een interview had gezegd dat zij er dol op was. 'Iedereen' wilde ineens die Zweedse mascara hebben en de fabriek moest de productie flink opvoeren om aan de vraag te voldoen.

Op dit moment stond ze voor een grote investering. Alweer. Het was noodzakelijk als haar bedrijf wilde concurreren met de grote spelers op de cosmeticamarkt.

Investeren of verkopen, dat was de vraag.

Ze trok haar marineblauwe kokerrok aan en draaide haar haar in een knot. Ze had een panty willen aantrekken, maar zag daarvan af toen ze merkte dat de zon scheen. De bodylotion met glitters die haar bedrijf onlangs op de markt had gebracht, kwam mooi uit op haar benen. Een betere reclame dan iets zelf dragen bestond er niet. Gelukkig had ze nog geen spataderen. Het fijnmazige net van adertjes achter op haar kuit was niet te zien nu haar benen een kleurtje hadden.

Toen ze tevreden was met haar spiegelbeeld, pakte ze haar sleutelkaart

en stopte die in haar handtas. Ze trok haar pumps aan en hing de tas aan haar schouder. Er wachtte haar een spannende dag in Londen.

Na de vergadering duizelde het haar. Isabella en haar adviseurs hadden niet gedacht dat een overname zo veel geld zou opleveren. Dit was een kans die zich waarschijnlijk geen tweede keer zou voordoen. De bidders waren vooral geïnteresseerd in haar handelsmerk, want Zweedse natuurlijke schoonheid was actueler dan ooit.

‘Kijk maar naar uzelf,’ zei de algemeen directeur van de overnemende partij met een tevreden blik op zijn gezicht. Isabella deed of ze hem niet hoorde, want ze vond het een belachelijke opmerking. Het leek wel of de buitenwereld meer in haar uiterlijk geïnteresseerd was dan zij zelf. Isabella vond haar uiterlijk niet zo belangrijk en deed maar heel af en toe haar best om er goed uit te zien. Ze hoefde die zogenaamde complimentjes niet, ze was wie ze was. Ook nu ze de vijftig was gepasseerd.

De marketingmanager schaamde zich duidelijk voor de opmerking van haar algemeen directeur. ‘We willen graag dat u werkzaam blijft voor Nordic Sea. Een directeursfunctie kunnen we u helaas niet bieden. We zouden het fantastisch vinden als u nieuwe producten wilt blijven ontwikkelen. Het is de bedoeling dat de fabriek in Zweden blijft, maar de directie verhuist naar Londen,’ zei ze.

‘En waar kom ik dan te zitten?’ vroeg Isabella.

‘U gaat werken in Stockholm en Londen. Maar als u er bezwaar tegen hebt om steeds zo’n half jaar in Londen te wonen, zal het lastig worden, vrees ik. We zijn geen bedrijf dat werkt via telefoons en computers, we houden van persoonlijk contact,’ zei ze met een verlegen glimlach.

De marketingmanager wist best hoe dom die opmerking klonk, dacht Isabella. Bij Nordic Sea Cosmetics vergaderden ze via Skype. Het was effectief en sloot mooi aan bij de milieuvriendelijke filosofie van het bedrijf.

‘Ik begrijp het,’ antwoordde Isabella. Meer hoefde ze niet te zeggen. De vraag was: wilde ze haar bedrijf verkopen of niet. Ze wist nu al dat ze geen zin had om zes maanden per jaar in Londen te wonen. Het was het een of het ander. Eén huis. Eén fort. Eén schuilplaats. Dat was genoeg. Verder stelde ze niet veel eisen. Als ze vanaf haar balkon de zee kon zien, was dat natuurlijk prima, maar de binnenkant van het huis was het belangrijkste. Het mocht niet te groot zijn. Isabella wilde overzicht houden. Controle.